

Český zápas

Týdeník Církve československé husitské

Ročník: 97

číslo: 53

31. prosince 2017

Cena: 8 Kč

Na prahu nového roku 2018

Sestry a bratři, vstupujeme přes práh času oddělující „starý rok“ od „nového roku“ a začínáme si zvykat na nové datum zakončené osmičkou.

Prázdné stránky našich diářů se začnou plnit novými úkoly, naléhavými povinnostmi, připravovanými akcemi, nejrůznějšími setkáními... Přicházejí nové dny všední i jedinečné.

Rok 2018 je protkáán výročími zlomových událostí našich dějin. Je to zejména 100. výročí našeho novodobého státu, v jehož čele stanul filozof a politik Tomáš G. Masaryk. Ale dějinná výročí zakončená osmičkou, která roku 1918 předcházela i po něm následovala, jsou nejen nadějeplná, ale i varující. Dějiny nejsou něčím vzdáleným, ale my jsme jejich součástí. Dějiny jsou stále otevřeny novým událostem, které i my spolu tvoříme.

Církev československá husitská je od svého zrodu zvláště úzce propojena s naší zemí, s českou společností a jejími dějinami a kulturou. Naším úkolem, jako novodobé křesťanské církve, je dosvědčovat a šířit do společnosti živého Ducha Ježíše Krista. Ježíšovo evangelium však přesahuje hranice národa a je všelidsky univerzální.

Na prahu před vykročením do nového roku prosíme v modlitbách, aby Bůh provázel svým požehnáním naši vlast a její obyvatele i celou zemi se všemi národy. Ať požehná všem dobrým záměrům a úmyslům a dodává nám sílu a vytrvalost je uskutečňovat. Ať naši církev vede, drží svou láskou a utváří z ní živý „sbor Páně“. Ať nám ukazuje dobrý směr i na našich osobních cestách novým rokem.

Tomáš Butta
patriarcha

Církve československé husitské

Milí čtenáři, přejeme vám Boží požehnání a šťastné vyplutí do roku 2018. Vaše redakce

Kresba: Pavel Udržal

Předsevzetí

Na počátku nového roku si lidé obvykle dávají předsevzetí. Má předsevzetí nějaký význam, nebo je to pouze jeden ze zbytečných zvyků? Přemýšlet, co všechno udělám, jaký budu, čeho zanechám. Jen málokdy se nám podaří uskutečnit tyto plány a představy. Oddáváme se iluzím, přizpůsobujeme se náročným požadavkům doby, módy a svých přání, a na minulost vzpomínáme s pocitem hořkosti. Někteří lidé naopak vidí minulost jako světlou stránku svého života a žijí jenom z ní. Přítomnost jim připadá chmurná a problematická. Další skupinu tvoří lidé obávající se budoucnosti. Budou moci uskutečnit všechno, co si na počátku roku přáli a předsevzali? Zapomínají žít v přítomnosti. Myslí, že život je tu jen pro zítřek. Je třeba se připravit na zkoušky, zaměstnání, založení rodiny, pak zajistit vzdělání a budoucnost svých dětí, jejich zaměstnání, jejich rodiny. Pak je třeba myslet na stáří, důchod. Zítřka to udělám tak a tak... Zítřka...

Ale proč čekat na zítřek? Jednoho dne i pro tebe zítřek nebude. Žít jen z minulosti, jakkoli dobré, nestačí. Přítomnost se ti zdá tak krátká, že jí nepřikládáš cenu? Ale ona má svou hodnotu! Možná, že před sebou vidíš něco, co bys rád vlastnil: štěstí, radost, zdraví, lásku. Možná, že jednou vše získáš, možná... Ale Bůh chce vyplnit tvou přítomnost, chce, abys získal jeho dary právě nyní. Chceš-li najít v životě smysl a udělat správná předsevzetí, dej minulost do Božích rukou, přenech mu i budoucnost a plně prožij každý přítomný okamžik. Bůh ti dává dnešní den, co bude zítřka, nevíš. Prožij další dny podle jeho vůle. Dovol, ať je naplní Boží láska, která je trpělivá a nikdy nezanikne.

-czka.

Připravujeme publikaci „Sbory CČSH“

Ve spolupráci s katedrou architektury stavební fakulty Českého vysokého učení technického připravujeme barevnou obrazovou publikaci zaměřenou zvláště na jedinečnou architekturu sborů Církve československé husitské v meziválečném období. Vydání se připravuje v rámci společného projektu s názvem „Příspěvek Církve československé husitské ke kulturnímu dědictví novodobého státu v kontextu architektury v regionech“.

V této souvislosti podepsali představitelé CČSH a ČVUT memorandum o spolupráci. Kromě sborů z meziválečného období budou v publikaci uvedeny v přehledu i další významné stavby církve. Kniha bude obsahovat kromě obrazové části s texty, které stavby představí, i tematické články významných osobností, teologů a architektů.

Kniha by měla vyjít v jubilejním roce naší republiky již v kontextu s blížícím se 100. výročí naší církve.

JV

Jan Skácel
Vteřina v lednu

A den je tichý, křehký jako skořápka.
Uvnitř je slunce, také celé bílé.
I sníh je bílý, stromy, střechy, sníh.
I tato vteřina, i tato bílá chvíle.

Josef Václav Sládek
Myšlenka

Vlhce, bílo,
hvězdné světlo na zem slétlo,
v samotě kde poupě snilo,
ale ještě nerozkvetlo.

Jak se třese brva zraku,
polo v mraku
světly sen když čela tkne se,
tak se květ chvěl do soumraku.

Noc šla jasná; lidé spali.
Pro ně v dáli
světlem nebes,
rosou země rozvil se květ dokonaly.

Angelus Silesius
Niterné narození Boží

Bůh stal se člověkem a již se narodil.
Kde? Ve mně: předurčil, abych mu matkou byl.
Jak je to možné? Hled', duše je Marie
a srdce jesličky, tělo chlív skalní je
a spravedlnost - viz - je nová řada plen,
Josef je pokora, andělé v Boží říši
jsou síly myšlení, jež pěj o Ježíši,
a smysly pastýři, jimiž je nalezen.

Cherubský poutník
(Přebásnil Miroslav Matouš)

Skalní chlív u Betléma, 30. léta 20. stol. Foto: Library of Congress

Z kazatelského plánu

1. neděle po Vánocích J 1,10-18

Hospodin kraluje! Oděl se důstojností. Oděl se Hospodin, opásal se mocí.
ŽALM 93,1

První čtení: Jeremjáš 31,7-11

Tužby vánoční:

1. Abychom za příchod Syna Božího na svět vděční byli, modleme se k Hospodinu.
2. Abychom poselství pokoje našim bližním přinašeli, modleme se k Hospodinu.

Modlitba před čtením ze sv. Písem:

Bože všemohoucí, celý svět jsi naplnil světlem svého vtěleného Slova. Pomoz nám, abychom se tvým Světlem nechali vést ve všem, co konáme! Svým svatým Duchem nás osviť, ať slyšíme slova Ježíše Krista, našeho Pána. Amen.

Druhé čtení: Efezským 1,3-14

Evangelium: Jan 1,10-18

Verše k obětování: Žalm 118,26.27

Verš k pozhnání: Jan 1,12

Modlitba k pozhnání: Bože všemohoucí, děkujeme ti za to, že jsi na svět seslal světlo své slávy. Přiveď nás a všechny lidi k poznání tohoto Světla - tvého Syna Ježíše Krista, našeho Pána. Amen.

Vhodné písně: 227, 231, 316, 317, 320, 210

Jak k nám promlouvá 2. list Petřův?

Helénistická doba po přelomu letopočtu je tzv. dobou úzkosti. S trochou nadsázky můžeme o velmi podobné době zranění hovořit i dnes. Viditelně se hroutí staré řády, Římská říše spěje pomalu ale jistě ke konci. Mesiášský náboj mají helénistické mysterijní kulty, židovská očekávání v podobě národně-osvobozenického povstání i intenzivní duchovní přípravy v rámci menších komunit, jako je Kumrán. Očekává se přerod, příchod Učitele spravedlnosti či Spasitele z rodu Davidova. Také helénističtí vládcí jsou ověnceni přízviskem spasitel, buď již během svého života, nebo alespoň po smrti. (Vzpomeňme na jméno Ptolemaios I. Sóter). Rostoucí křesťanská společenství spojuje jasné vyznání: „Ježíš je Kristus a Pán.“ Intenzivně se očekává Ježíšův druhý příchod, ale v druhé či třetí křesťanské generaci ochabuje nadšení a někteří křesťané začínají hledat alternativy skomírajícího helénistického světa. Ptají se, jaké učení o konci světa je tedy relevantní, když konec navzdory očekávání stále nepřichází. Patrně je zajímavá, zda konec proběhne objektivně a viditelně s ohle-

dem na uspořádání kosmu. Objevuje se spousta učitelů, kteří hlásají, že do nového věku lze již vstoupit vlastní cestou poznání či zasvěcení. Na takový zmatek reaguje Petřův „testament“. Je povzbuzením a podporou ve vytrvalosti a věrnosti předané apoštolské tradice.

Autor Petrovy epištoly (2 Pt 3,3-15a) se domnívá, že této neutěšené době nelze porozumět alternativám ve formě intelektuální arogance, sociálního snobismu a antropocentrického hédonismu. Křesťané se mají vrátit k počátkům, a to v 2. st. n. l. k Písmu a prorockému slovu. Text vyvádí z omylu křesťany, kteří se domnívají, že přírodní zákony a běh času je stejný jako Boží řády. Proti odpůrcům a těm, kteří zpochybňují Kristovu paruzii, staví příběh potopy. (Mt 24,37-39). Z vody povstávají zárodky bytí i nový život prostřednictvím Božího ducha - slovem. Vyřčené slovo je energií, která tvoří i ničí viditelný svět. Díky slovu dochází k zhmotnění. „Viditelné je dočasné, neviditelné však věčné.“ Z toho plyne křesťanova etika: Držme se pevně pravidel, zakotvených v našem

nitru. Jedná se o výklad směřující ke svědomí, potažmo ke svobodě svědomí. Ve chvíli, kdy se všechny pozemské a nebeské mocnosti zachvějí a budou směřovat do nicoty, se očekává příchod Ježíše Krista. V tom tkví křesťanská naděje. Díky mesiáši dojde k transformaci světa, jehož nedílnou součástí je vzkříšení těla a dle autora Petrovy epištoly též zachování stvoření. A jak je to s časem. Čas je dar od Boha, on je hodinář a nakládá s časem v jiné dimenzi, než v té, kterou jako stvoření vnímáme. Pro křesťany je důležitý správný životездеjší, podle mravního přesvědčení, které mají ve svých srdcích. Takto mohou očekávat - biblickým obratem vyjádřeno - den soudu svědomitě. V čase relativizace hodnot jsou důležité řády. Pravidla, která jsou v křesťanském prostředí v souladu s vnitřním přesvědčením a tradicí etického minima. „Miluj Hospodina, Boha svého, z celého svého srdce, z celé své duše, z celé své mysli a z celé své síly!“ Druhé je toto: „Miluj svého bližního, jako sám sebe!“

Eva Vymětalová Hrabáková

Nad Písmem

Už nejsi otrok, nýbrž syn

Ga 4,4-7

Když se však naplnil stanovený čas, poslal Bůh svého Syna, narozeného z ženy, podrobeného zákonu, aby vykoupil ty, kteří jsou zákonu podrobeni, tak abychom byli přijati za syny. Protože jste synové, poslal Bůh do našich srdcí Ducha svého Syna, Ducha volajícího Abba, Otče. A tak už nejsi otrok, nýbrž syn, a když syn, tedy z moci Boží i dědic.

Galatským 4,4-7

O Vánocích rozjímám nad písněmi našeho barokního hudebního skladatele Adama Michny z Otradovic. Z jeho tvorby promlouvá citlivost, důvěrnost a něžnost, která u posluchačů navozuje příjemné pocity a přímo vybízí k pravé vánoční pohodě. Klid, jenž se o svaté noci rozhostil v lidské duši, má v Michnově díle základ v hluboké zbožnosti, díky níž převádí do melodií a písňových textů duchovní poklady biblické literatury a církevní tradice.

Asi nebudu sám, kdo hlavně o svátých touží po klidu a míru. Příznávám se, že když se mi klidu nedostává, dovedu být podrážděný a vzteklý, takže mé rodině ke klidu příliš nenapomáhám... K čemu je pak mým blízkým dobré, že jsem křesťanem? Proto si do nového roku dávám předsevzetí - každého dne si opakovat slova našeho Pána: „Učte se ode mne, neboť jsem tichý a pokorného srdce.“

Rodina a přátelé mne upozornili, že by neškodilo, kdybych i ve své kněžské službě byl méně přísný a vážný, ale zato více uvolněný a příjemný. V nynějším svátečním čase nasloučám Michnově uklidňující skladbě Vánoční noc, začínající slovy: „Chťic, aby spal...“ A poznávám, že

moji blízcí nejsou daleko od pravdy. Z vánočního tajemství vyzáraje opravdový pokoj! Smíme si oddechnout, odložit chmury, neboť se narodil Spasitel, jehož příchod vítali andělé i pastýři.

O Vánocích vstoupila do našeho života nová naděje, o níž se v Michnových písních zpívá tak příjemně, že srdce okřívají - slovy Žalmu 62: „Jen v Bohu, duše má, odpočívej.“

Nový rok otevíráme jménem Ježíš - klíčem k požehnané budoucnosti. Budoucí dnu se nemusíme bát! Byli jsme upokojeni dobrou zprávou, že Bůh se k nám sklonil ve svém Synu Ježíši Kristu. Mívali jsme bezesné noci, trápilo nás mnohé... Teď můžeme klidně spát, jako spinká malý Ježíšek, ukolébáný maminkou Marií. Michna zakončuje skladbu Vánoční noc výzvou ke ztišení, zklidnění: „Spí miláček, umlkněte, andělové. Se mnou k Bohu přiklekněte, národové.“

A tak i my v duchu přiklekněme spolu s pastýři u betlémských jesliček, do nichž byla položena naše spása, nesoucí tvář malého dítěte, za níž se skrývá tvář Boží. Zklidnění musí vyústit ve věčné sklonění se před tajemstvím spásy, jinak zůstaneme jen u té pomíjivé pohody, na které není nic zvláště křesťanského. Čas Vánoc odezní, přijdou zas všední starosti... A sváteční pohodě a pří-

jemné uvolněnosti bude rázem konec. Ale přetrvat by měla naše vděčnost za to, že Boží Syn proto přišel na svět, aby z nás učinil Boží děti, vykoupené z otroctví hříchu. Už nejsme otroci, nýbrž synové (a samozřejmě i dcery), takže prostřednictvím Ježíše smíme oslovovat Boha jako Otce!

Proto o Vánocích nezapomeňme na to hlavní - na vděčnost Hospodinu, vyjádřenou oslavou Ježíše. Naši vděčnost prohloubí, když si připomeneme, jak se Ježíš narodil. Ve skladbě Vánoční hospoda narušil Michna obvyklou vánoční pohodu verší, v nich realisticky líčí to, co my si rádi malujeme v růžové barvě: „Chlív ledva se hodí zvěři, / ani oken ani dveří. / Vítr pere, sníh spadává, / od maštale poprchává. / Josef v jeslích Pánu stele, / neboť nebylo postele.“ Zrodil se Spasitel, ale nenašlo se pro něho místo pod střechem. Ježíš to řekl jasně: „Syn člověka nemá, kde by hlavu složil.“ Nakonec ji složil na kříži. Ale jeho domovem je náruč nebeského Otce, jehož podstatu nám odhalil. Jaký je Bůh, který se zjevil v Kristu? Co díky Ježíšovi smíme o Bohu říct? Nejdůležitější to vyjádřil Adam Michna z Otradovic, jenž pozdvihl srdce vzhůru a vyznal o Bohu: „Ó láska má, ó krásno má!“ Kdo jiný než křesťan může povědět, že Bůh je Láska?

Lukáš Bujna

Pane, zářící nebe je plno lesku tvé hvězdy, země odráží její tiché světlo, poněvadž ses ze svého vznešeného příbytku dobrotivě zjevil na zemi. Uzdrav smutek našich srdcí, neboť jsi přišel, abys všechno zachránil, popřej našim očím světlo, které nás očistí a učiní hodnými věčně na tebe hledět. Dej nám, abychom se s tebou radovali v blaženosti, která nemá konce. (z mozarabské liturgie)

Bože, vylej lásku...

V roce 1921 celý národ vzpomínal třetího výročí známé, pro český národ tak potupné staroměstské exekuce.

V neděli 19. června 1921 dopoledne byly ve Voticích a v Miličíně odhaleny pamětní desky rytíři Kašparu Kaplíři ze Sulevic a tentýž den odpoledne v Neustupově. Všechny pamětní desky jsou dosud umístěny na průčelích zámku ve výše jmenovaných obcích. Kašpar Kaplíř, rytíř ze Sulevic, tento majetek spravoval pro své osiřelé vnuky Kašpara, Zdeňka a Oldřicha, kteří byli oba nezletilí. Majetek jim odkázala jejich babička Eva Radimská Vidláková ze Slavkova, provdaná Kaplířová. Na bližší podrobnosti odkazují na příslušnou literaturu. Ale zpět do roku 1921.

Na příští neděli 26. června 1921 pozval majitel neustupovského panství Artuš Aichelburg (1876 - 1936) do Neustupova ke sloužení československých bohoslužeb Karla Farského. Spolu s ním přijel i jeho host, Angličan, profesor James Buchanan Seaton (1868 - 1938), tehdy rektor Cuddesdon Theolo-

gical College, nejdůležitější školy anglikánské církve. Bohoslužby, které sloužil Karel Farský pod širým nebem v zahradě u neustupovského zámku, byly hojně navštívěny několika sty lidí a zbožnost a procítěnost bohoslužeb uchvátila i profesora Seatonu, který neuměl ani slovo česky. Po bohoslužbách měl Karel Farský přednášku o československé církvi a českých dějinách, kterou oslovil mnoho občanů z Neustupova i z blízkého či vzdáleného okolí. Atmosféra celého shromáždění byla umocněna letním počasím, které panovalo toho dne, což se nedalo říci o minulé neděli 19. června, která byla deštivá a chladná.

Jedním z účastníků tohoto shromáždění byl i František Štefl, učitel z Miličína, který pod nezapomenutelným dojmem z bohoslužeb a přednášky složil nářev i slova písně „Bože, vylej lásku.“ V našem zpěvníku ČČSH má číslo 38. V originále se píseň nazývá „Za tu lásku“ a má 8 slok, ale text byl v 50. letech 20. století Zdeňkem Trtíkem upraven a zkrácen na 5 slok. Touto písní

byl zahájen i I. řádný sněm Církve československé v Praze. František Štefl je i autorem hudby i slov k písni „Bůh tvůrce jest“ a písně „Pod praporem otců“. Posledně jmenovaná píseň byla zkomponována v pochodovém tempu a je označena jako píseň mládeže československé. Obě písně mají po osmi slokách a byly uvedeny v původních zpěvnících ČČS z let 1923 až 1951 pod čísly 159 a 161. V malém zpěvníku z roku 1954 ani v novém zpěvníku ČČS z roku 1959 a dalších novějších vydáních však již uvedeny nejsou.

Tvorba Františka Štefla zahrnovala i písně smuteční, např.: „Života lícha zorána“, „Vzpomínky teskné letí k nám z dále“, „Osušte slzy“ či „Pán pokynul“. Na veselejší notu složil i dětské sbory, např.: „Tobě ke cti“, „Dlouho buď zdráv“ i „Veselý vlastní synu“. Nebo i „Píseň svatební“.

František Štefl spolu se svojí manželkou Františkou byl mezi prvními zakládajícími členy Církve československé v Miličíně v roce 1921. Oba se stali i členy první širší rady

starších, kde Františka zastávala funkci pokladní a on byl pověřen vyučováním náboženství ve školách a vedením hudebního odboru. Československé bohoslužby v Miličíně doprovázel hrou na harmonium, někdy pěveckými či houslovými sóly.

Narodil se 10. srpna 1881 v Malšicích u Tábora. V hostinci, který provozoval jeho otec, měl příležitost již od útlého mládí poslouchat hudbu a brzo i zpívat. Při tom se projevil jeho hudební talent. Jeho prvním učitelem byl místní kapelník František Pícha a později učitel Rudolf Maděra. V 11 letech již hrál na housle a zpíval v místním kostele. Dalšího hudebního vzdělání se mu dostalo na učitelském ústavu v Soběslavi, kde byl i ročníkovým sbormistrem. S vynikajícím hudebníkem Josefem Masopustem konali hojně navštěvované koncerty v Táboře, Jistebnici, Plané nad Lužnicí, Soběslavi, Tučapech, Miličíně apod. Stal se i jedním ze zakladatelů Jihočeského pěveckého učitelského sboru. Z důvodu nedostatku basistů musel někdy zpívat i basové party, i když jeho hlas byl tenor. Když byl roku 1905 ustanoven učitelem v Miličíně, vstoupil do

místního ochotnického divadelního spolku a vytvořil pro něj orchestr s 15 až 25 muzikanty. Jeho pedagogické hudební schopnosti byly obdivuhodné, protože naučil hrát na některé nástroje docela dobře i dospělí. Samozřejmě byl i sbormistrem místního pěveckého sdružení a členem Sokola. Za první světové války musel narukovat do rakouské armády, dostal se do ruského zajetí a řízením osudu se dostal až do uzbeckého Taškentu, kde se stal sbormistrem na místní konzervatoři. V roce 1919 se vrátil opět do Miličína a všestranně tam působil. V roce 1926 byl jmenován řídícím učitelem na škole ve Skrýchově u Malšic a od 1. srpna 1929 v Malšicích u Tábora, ve svém rodišti. V obou obcích pokračoval ve své veřejné hudební činnosti. Vedl místní pěvecké sbory i smyčcový orchestr. Zemřel 14. prosince 1943 v tábořské nemocnici. 19. prosince 1943, za účasti velkého počtu občanů i školních dětí byl do země v Miličíně uložen. Jeho pohřeb se stal v těžkých dobách druhé světové války a protektorátu tichou vlasteneckou manifestací.

Václav Šustr ml., Votice

Sestra farářka Olga Malá z Kojetína byla zavolána Pánem

„Ježiš jí řekl: „Já jsem vzkríšení i život. Kdo věří ve mne, i kdyby umřel, bude žít.“ Jan 11,25

V pokorné poslušnosti, pevné víře a naději v život věčný, oznamujeme, že Pán života a smrti dal své věrné služebnici Olze Malé, farářce v Kojetíně a Tovačově, dojit na konec jejího pozemského putování. Její dobré srdce se tiše zastavilo dne 4. prosince 2017 ve věku 85 let.

Celý život aktivně prožila se svou milovanou církví. Od mládí se s nadšením účastnila duchovní péče o děti a mládež, všech akcí, zájezdů, ba i divadelních představení např. s pašijovými hrami. Při zkouškách na jedno z představení se seznámila s představitelům Krista a jediným mužem svého života, br. farářem Mgr. Dobromilem Malým. V roce 1952 uzavírají sňatek a vydávají se na společnou, 55 let dlouhou cestu životem. Olga je svému muži láskyplnou a spolehlivou oporou v životě osobním i ve službě v církvi, jako varhanice, sborovnice a vlastně de facto i jako pastorační asistentka.

Sestra Olga nejprve pracuje jako katechetka na několika

školách. Po zákazu výuky náboženství v 50. letech ale musí odejít do civilních zaměstnání, a tak až do dovršení penzijního věku v městské knihovně v Kojetíně působí jako oblíbená knihovnice, kde vede řadu přednášek o spisovatelích a literatuře pro děti i veřejnost, a pokud je možno, tak i s duchovními přesahy. S nedílnou hlubokou mateřskou láskou vychovává tři děti, jimiž bylo její manželství s Dobromilem požehnáno. Když dovršuje penzijní věk, přichází prosba od olomouckého br. biskupa Vlastimila Zítka o pomoc v duchovní službě v církvi, kterou vyslyší. Pouští se do ještě hlubšího teologického studia a přijímá nejprve pověření k duchovenské službě a zanedlouho v olomouckém sboru i jáhenské svěcení. V obětavé službě zůstává až do konce svého života. Když před 10 lety v květnu roku 2007 byl její milovaný manžel Dobromil povolán na věčnost k Pánu, převzala radosti i jeho služby cele na svá bedra a 30. června 2007 přijala z rukou olomoucké biskupky Mgr. Jany Šilerové a dalších spolusvětitelů kněžské svěcení.

Oporou ve službě se jí jako pastorační asistent, a od roku 2006 jako kazatel na plný úvazek stává vnuk Jiří (Pleva). Pán jí dopřál možnost předat mnohé z její moudrosti a především lásky nejen dětem a vnoučátkům, ale dokonce i pěti pravnučkám.

V sestře Olze odešel požehnaný člověk vskutku plný lásky (k Bohu v Kristu, k církvi, manželovi, potomkům a všem bližním), pokorné vděčnosti za vše a také naděje a dobré vůle, ale její láska a příklad tu s námi zůstávají a jistě ještě i nyní a i v budoucnu vydají další požehnané ovoce, skrze nás, kdož jsme ji směli poznat a načerpat z jejich štědré rozdávaných darů. Nuže: „Vaše srdce ať se nechvěje úzkostí! Věřte v Boha, věřte i ve mne. V domě mého Otce je mnoho přibýtků; kdyby tomu tak nebylo, řekl bych vám to. Jdu, abych vám připravil místo. A cestu, kam jdu, znáte. Já jsem ta cesta, pravda i život.“ Jan 14,1-2.4.6b

Mgr. Jan D. Kohout, Ph.D.,
vikář kolínský

Můžete si přečíst

Hans Küng: Žena v dějinách křesťanství

Vydalo nakladatelství Vyšehrad v Praze 2017, váz., 136 str.

Knihy švýcarského teologa, katolického kněze a průkopníka mezináboženského dialogu prof. Hanse Künga (1928), vyučujícího ekumenickou teologií (a významného teologa 2. vatikánského koncilu, který mj. otevřeně popíral papežskou neomylnost), popisuje vývoj postavení žen od období rané církve přes středověk, reformaci, protireformaci až po současnost. V době Ježíšova života patřily ženy k volnému společenství jeho učedníků, a to přesto, že tehdy byla účast žen na veřejném životě židů zcela nemyslitelná. Ježíšův přístup k ženám dosvědčují evangelia, protože spolu s učední-

ky doprovázely Ježíše z Galileje na jeho poslední cestě do Jeruzaléma, byly s ním na Golgotě a při jeho pohřbu. Autor v knize popisuje společenské vlivy i teologické koncepce, které postavení ženy v církvi negativně ovlivňovaly, a tím podle mého názoru i dokazuje, že neúčast žen v současné hierarchické struktuře římskokatolické církve nejen neodpovídá Kristovu příkladu, ale je i určitou společenskou křivdou, ochuzuje život církve, oslabuje její svědectví světu, ale také naznačuje možnosti k postupné nápravě. Čtenáři Českého zápasu se v monotematickém čísle 20/2017, věnovaném 70. výročí svěcení žen v ČČSH, po přečtení této knihy přesvědčí, jak se naše církve v zapojení žen velmi výrazně liší od církve římskokatolické.

Pavel Hýbl

Adventní odpoledne s Matoškou

Dne 10. 12. se konalo ve sboru Božích bojovníků v Táboře Adventní odpoledne s hudbou s komorním souborem Matoška. Letošní koncert souboru byl poněkud netradiční. Na programu koncertu zazněly vánoční písně, koledy a skladby z vlastní hudební dílny. Vedle členů souboru bylo v okénku hostů zařazeno vystoupení nejmladších adeptů výuky ve volnočasových aktivitách. Letos ve sboru při NO začínáme s výukou hudebních nástrojů a zpěvu pod pedagogickým vedením manželů Matoškových. Kristýna Kolláriková zahrála na zobcovou flétnu a akordeon. Nina Matošková a Marika Matošková zazpívaly vánoční písně a koledy za doprovodu Orffových nástrojů a varhan. Sestra Eva Matošková zpívala, doprovázela na varhany a provázela setkání průvodním slovem, bratr Dalibor Matoška zahrál na violoncello, fagot, varhany a posloužil duchovním slovem. Celé adventní odpoledne bylo v pohodové a příjemné atmosféře zakončeno společným zpěvem koled za doprovodu varhan.

DM

Zprávy

98. VÝROČÍ VZNIKU CÍRKVE ČESKOSLOVENSKÉ HUSITSKÉ

Slavnostní bohoslužba

povede patriarcha ThDr. Tomáš Butta, Th. D.
kázat bude pražský biskup doc. ThDr. David Tonzar, Th. D.

na varhany Bohumír Rabas

v sobotu, 6. ledna 2018 v 15:00
v kostele sv. Mikuláše na Staroměstském náměstí v Praze

ČZ v roce 2018

Vážení čtenáři, na obsahu a zvyšování kvality Českého zápasu se můžete podílet i vy. Uvádíme seznam magazínových čísel na r. 2018. Většina čísel vychází cca v půli měsíce, příspěvek je třeba zaslat ve zhruba měsíčním předstihu. Přispívat samozřejmě lze i do běžných čísel. V případě zájmu kontaktujte redakci. **red**

Témata magazínových čísel na rok 2018

- **Únor** - Věda a víra, etická zodpovědnost vědy
- **Březen** - Modlitba
- **Duben** - Velikonoce
- **Květen** - Pozvání na Noc kostelů
- **Červen** - Služba laiků v církvi
- **Červenec** - Ekologie
- **Srpen** - Odpočinek, dovolená
- **Září** - Věnováno studentům
- **Říjen** - Vznik Československa, konec 1. sv. války, mír
- **Listopad** - Raná církev
- **Prosinec** - Vánoce

Za životní prostředí

Ekologická sekce České křesťanské akademie ve spolupráci s Mezinárodním ekumenickým společenstvím (IEF) se připojuje k lednovým modlitbám a připravuje Podvečer modliteb za životní prostředí a náš vztah k němu s kázáním bratra Jaroslava Pechara, faráře ČCE v Praze - Braníku. Toto ekumenické setkání se uskuteční v úterý 16.

ledna od 18 hodin (předpokládáný konec do 19 hodin) v přízemí kláštera Emauz, Praha 2, Vyšehradská 49. **JNe**

Ašsko, země neznámá

NO CČSH Karlín a Dialog na cestě ve spolupráci s MČ Praha 8 pořádají oblíbený přednáškový cyklus, tentokrát na téma „Ašsko, země neznámá“. Přednáška proběhne v úterý 30. ledna od 15 hodin (zasedací místnost NO CČSH, Vítkova 13, Praha 8 – Karlín). Spisovatelka a publicistka Anna Šochová zasvěceně vypráví o Aši a jejím okolí. Náš nejzápadnější kraj má výjimečnou minulost a současnost, v níž nabírá nový dech. V poutavé prezentaci si prohlédnete nádherné památky Ašska. Seznámíte se s tajemstvími jejich historie, s kouzlem krajiny. Spolupřádá Obec spisovatelů a Pražský klub spisovatelů. **ZH**

Silvestrovské a novoroční bohoslužby

Radotín

- 31. 12. od 17 hodin bohoslužba s poděkováním za uplynulý rok
- 1. 1. od 17 h modlitební přivítání nového roku

Brno - Černovice

- 31. 12. v 10 h

Praha - Braník a Krč

CČSH Praha 4 - Krč a Braník (Dolnokřesťanská 1):

- 31. 12. od 9.15 h - děkonná bohoslužba

- 7. 1. 2018 od 9.15 h - novoroční bohoslužba s losováním biblických veršů

České Budějovice

Vánoční a novoroční bohoslužby v Husově sboru na Palackého náměstí 1154/1 v Českých Budějovicích:

- 31. 12. v 10 h - bohoslužba
- 1. 1. v 10 h - novoroční bohoslužba

Louny

- 31. 12. od 9 h - bohoslužba na svátek Rodiny Páně
- 31. 12. od 17 h - pobožnost
- 7. 1. od 9 h - bohoslužba

Rokycany

Modlitebna evangelického sboru.

- 31. 12. v 15.30 h bohoslužba, slouží J. Chytil
- 1. 1. v 15.30 h hudební nešpory, slouží J. Švábová. Spoluslouží: V. Bosáková, E. Mucipiová; hudba: J. Holý.

Výstava 100 papírových betlémů i počátkem roku

Kostel CČSH Na Václavce – Praha Smíchov až do 3. 2. 2018.

Otevřeno:

- po, st, pá 15.00 - 16.00 hodin
- ne 14.00 - 16.00 hodin

Prohlídku lze domluvit na tel.:

731 205 601.

MP

Kostel sv. Mikuláše na Staroměstském náměstí

pondělí 1. 1. 2018, 17.00
CAMERATA PRAGENSIS ORCHESTRA
Aleš Bárta – varhany
J. S. BACH, G. F. HÄNDEL, A. VIVALDI, W. A. MOZART

úterý 2. 1. 2018, 17.00
VIVALDI ORCHESTRA PRAGA
Václav Návrat – barokní viola
A. VIVALDI, W. A. MOZART

středa 3. 1. 2018, 17.00
CONSORTIUM PRAGENSE ORCHESTRA
Štěpánka Heřmánková – soprán
Miroslav Laštovka – trubka
J. S. BACH, A. VIVALDI, W. A. MOZART, Ch. GOUNOD

čtvrtek 4. 1. 2018, 17.00
CAMERATA PRAGENSIS ORCHESTRA
Aleš Bárta – varhany
J. S. BACH, G. F. HÄNDEL, A. VIVALDI, W. A. MOZART

pátek 5. 1. 2018, 17.00
VIVALDI ORCHESTRA PRAGA
Václav Návrat – barokní housle
Yvona Škvárová – mezzosoprán
J. S. BACH, A. VIVALDI, W. A. MOZART, A. DVOŘÁK

Změna programu vyhrazena

PRO DĚTI A MLÁDEŽ

Svět skrze něj povstal

Z textu Jan 1,10-18 (Český ekumenický překlad) vypisujte písmenka podle následujícího klíče: první číslo značí verš, druhé určuje slovo v daném verši a třetí udává písmeno v tomto slovu. Postupujte po sloupcích.

13,2,1	11,1,5	10,2,4
15,4,7	16,3,5	12,1,2
11,3,5	17,7,6	15,7,3
14,7,6	12,2,2	13,2,2
17,1,4	14,4,4	16,4,3
15,5,1	15,2,1	

(Řešení z minulého čísla: Syn Boží)

Jana Krajčířiková

Placená inzerce

Český zápas

MK ČR E 127 ISSN 0323-1321

Týdeník Církve československé husitské

Vydává Ústřední rada Církve československé husitské, Wuchterlova 5, 160 00 Praha 6
Redakce: Vedoucí redaktorka ThDr. Klára Břeňová, redaktori: PhDr. Václav Drašnar, Mgr. Ervín Kukuczka, grafik: Milan Udržal; tel.: 220 398 107, e-mail: cesky.zapas@ccsh.cz
Redakce si vyhrazuje právo na úpravy a krácení příspěvků. Tisk: Grafotechna, distribuce: A.L.L. production s.r.o., Ve Žlíbku 77, 193 00 Praha 9 - Horní Počernice
Předplatné: Mgr. J. Wendlíková, tel.: 220 398 117, e-mail: prodejna.blahoslav@ccsh.cz. Reklama: tel. 220 398 117

VÁNOČNÍ DIVADLO V KRČI

Druhou neděli adventní 10. 12. jsme prožili radostné odpoledne spolu s 50 dětmi a mladými z našeho sboru v Praze 4 - Krči a Braníku a z hodin náboženství ve školách. Mládež skvěle zahrála starozákonní příběh o královně Ester a děti zobrazily vánoční události o narození Ježíše. Zcela zaplněná velká ekumenická kaple Thomayerovy nemocnice v Krči zpívala spolu s námi adventní písně a koledy. Děkujeme všem hrajícím dětem a studentům, rodičům za spolupráci a krásné kostýmy andělů a pastýřů, všem rodinám a příznivcům. Děkuji za scénář (podle Bible) a režii pastorační asistentce Daně Kalivodové.

Jindřiška Buttová, foto: Ivo Vacík

SVĚTLO NEJEN V OBRAZE

Pražský hrad představuje dosud největší výstavu českého impresionismu „Světlo v obraze“. Expozici v Jízdárně Pražského hradu můžete zhlédnout do 7. ledna 2018. Přestože impresionismus, snažící se zachytit krásu přítomného okamžiku, zachycoval především krajiny a moře, můžeme se překvapivě setkat i s náboženskými motivy, a dokonce impresionismem v sochařství. Najdeme zde díla čtenářům ČZ dobře známého F. Bílka, ale i L. Šalouna (Písmák) nebo Q. Kociána (Vzkříšení). Náboženské motivy v záplavě barev zachycoval J. Uprka. Autoři o výstavě píší: „Vždyť od nepaměti sídlí v člověku, v jeho duši světlo. Bylo jen otázkou času, kdy se osvobodí, překoná temnoty středověku, vyhne se nástrahám staletí a starých představ a vstoupí do myšlení člověka 19. a 20. století. I malířství vystoupilo ze stínu ateliérů a dobových schémat do světla - přírody - do slunce. Především v Barbizonu, ale i v jiných evropských krajinách, začali malíři uctívat slunce, přírodu, vodu a nebe, pravdivost a barvu. Nebyla to jen pomíjivost okamžiku, světelný - barevný efekt, ale byla to pravdivost prožitků, jež vidíme, bez ohledu na to, co o nich víme. Byla to radost z hledání pravdy, která mohla být jenom osobní a nemohla se stát obecnou zkušeností. Impresionismus nám všem přináší stejnou radost z obrazu, je ale možné, že každému jinou...“ **red**

Obr.: František Kupka, Moře na francouzském jihu, 1905, galerie Kodl

Objednejte si Český zápas

Týdeník Český zápas můžete objednat na e-mailu: prodejna.blahoslav@ccsh.cz nebo tel.: 220 398 117